Ч. 237 Пятниця 22 жовтня (3 падолиста) 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій год. дині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Вісти політичні.

(Чехи против ґр. Ґолуховского. — З Анґлїйско-трансвальскої війни).

Молодоческі посли виступають на публичних зборах против ґрафа Ґолуховского, а на однім з послїдних засідань Палати послів накинув ся на него остро пос. Страньский. Pester Lloyd згадуючи о тім, пише, що імовірно виступлять Чехи в делеґациях ворожо против ґр. Ґолуховского. Супротив того заперечує та часопись рішучо немов би ґр. Ґолуховский мішав ся у внутрішні справи державні і каже, що несправедливо було би робити его відвічальним за уступлене кабінету ґр. Туна і знесене язикових розпоряджень.

Телеґрама анґлїйского командапта з Ледісмес приписує поражку анґлїйских войск д. 30 жовтня тій обставині, що сполошені мули утікли з возами амуниції і гарматами уставленими на горі. Піхота, котрій приказано обсадити згадану гору, аби закрити праве крило, займила еї не стрітивши на сильнїйший опір ворога. Трансвальцї одержали були в ночи на 30 жовтня значну підмогу і зараз рано ударили на Анґлїйцїв. Полк Ґлюстер потерпів дуже великі страти і одержав приказ до уступленя. О годині 3-ій по полудни анґлїйскі войска не мали вже муниції і були так ослаблені, що не могли довше видержати напору Бурів. Ворог займив анґлїйскі позиції і забрав звиж 3000 людий в полон. Однако ґен. Вайт потїшає ся, що Ледісмес сильно укріплене і Анґлїйцї зможуть его удержати. Ві второк вечером почали Бури бомбардувати ту місцевість. Борба трепає аж до сеї хвилї.

Бесїда посла Вахнянина

виголошена в державній Радї, дня 27 жовтня, при розправі над заявою правительства.

(Конець).

Мої Панове! Велика і могуча Австрия тяжко занемогла, позаяк побіч явних та чесних народних спорів, тут і там проявились вже центрифуґальні, укриті струї, а се поважне положене кличе нас в більшій мірі до поважних діл, а в меньшій до широких розправ. Ми мусимо і повинні сю запутанину розмотати спокійною, але сильною рукою, по справедливости і з сьвідомостию цїли. Уздоровлене Австриї повинно в сїй хвили бути одинокою проґрамою нас всїх. (Оплески). З огляду на се може мати тут порушене питанє о компетенциї до рішеня національної справи тілько значене питаня побічного. Таж були часи, вже в конституцийній ері, що принимано переведене національної рівноправности деяких австрийских народів посредством правительственних розпоряджень без заміту. (Перечене). Наколи дехто перечить сей факт (пос. Менґер з лївиці. Прим. редак.), то мушу сказати, що від 1860 року Шмерлїнґ, а відтак Ауерсберґ-Ляссер видали для Русинів і Поляків язикові розпорядженя без всякого протесту із сторони австрийских Нїмцїв. Отже були часи, в котрих видавано язикові розпорядженя без обструкциї. Були також часи, коли в поодиноких соймах старано ся — па жаль, безуспішно — заворожити національне питанє. Були часи, що і в сій високій палаті також безуспішно намагано ся управильнити язикове питанє. Всї ті факти, котрих нїхто не годен заперечити, треба перед всїм мати на оцї, заким хто небудь в теперішній хвилї міг би важити ся на ново порушити питанє компетенциї що-до поладнаня язикового питаня.

Були проте проби, щоби порішити національне питанє в Австриї, але на жаль — всї ті проби розбились. О що? Они розбились о односторонність розвязки, бо лише деяким народам признано національні права в некористь других. Проби невдались, бо забуто на основний принцип істнованя і правильного розвою Австриї, на принцип повної рівноправности всїх народів. (Оплески). Проби не мали успіху, бо не дано поодиноким народам права рішати о собі самих; проби не вдались, бо з гори піддержувано експанзивні забаганки деяких протеґованих народів; проби не вдались, бо не увзгляднювано теперішних, етноґрафічних відносин, а висувано на перше місце після обставин, або потреби, чи то звичаї, чи історичні права. Згадані проби не повелись, просто сказавши, длятого, бо нїхто не хотів поладнати національне питанє в Австриї повсюди і справедливо.

73)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлїйского).

(Дальше).

— Піду собі, Павлино — відповів еї наречений поволи і сумним голосом — а наша розлука буде пращанем на віки. Твоєї вини не заперечиш, вже мене не обманиш!

— Роби, як хочеш — відповіла пані Дурска, котрої ярке обурене перемінило ся нараз в студений як лїд спокій. — Ти робиш менї таку страшенну кривду, ганьбиш мене в такий спосіб, що менї тепер вже байдуже, якої ще кривди та ганьби маю зазнати. На моє оправдане скажу лиш одно — того злочину, про який ти говориш, я не всилї так само допустити ся, як не всилї зрозуміти, що таке безосновне обвинене могло вийти від тебе, від Данила Дарґуна, мого нареченого — чоловіка, котрого я любила, котрому вірила, в котрім виділа ходячу честь і великодушність. Але то мусить бути чисте божевільство, і я не обовязана слухати шаленої бесїди якогось божевільного. Ти казав, що ми маємо сего вечера розпращати ся з собою. Добре, нехай і так буде! Я би вже не пережила другої такої сцени, як та, яку ти менї тепер вробив. Дуже менї прикро і жаль менї того, що твоя великодушність наложила на мене грошеві з'обовязаня, котрих я мабуть нїколи не буду могла сповнити, а котрі мене, так сказати би, позбавили независимости. Але хоч би ти мав мене посудити о невдячність, то мушу тобі сказати, що я маю надію, що ми вже більше не побачимо ся.

Нїхто не годен описати тої муки, яку відчувала Павлина в тій хвили, коли спокійним голосом вимавляла ті слова. То було вже найбільше напружене сил гордої, але великодушної жіночої натури, і в тім переможеню тяжко навіщеного, люблячого серця був рід геройства.

— Нехай так буде, Павлино — відповів Данило зворушений. — Менї вже не забагає ся видїти знову твоє красне фальшиве лице. Твоя вредливість зломила менї серце, а моя найбільша надія в тім, що твоя рука вже довершила свого злого дїла, я позбавив ся житя тим, що повірив твоїй прихильности. Моїми дарунками не жури ся! Маєток, яким я мав подїлити ся з тобою, не всилї окупити менї щастя хоч би лиш на хвильку. Закона, який ти обидила, не потребуєш боятп ся; про твою тайну нїхто з людий не довідає ся. Нїяке слїдство не буде видобувати на верх подрібности твого злочину.

— Ти можеш собі і не домагати ся нїякого слїдства — відозвала ся нараз Павлина з гнївом; — але я буду того жадати, і то безпроволочно. Ти обвиняєш мене о простий і підступний злочин — на основі яких доказів ти то робиш, я того не знаю! Моєю річию єсть поставити доказ, що я недопустила ся нїякої підлоти; а коли який людский розум може відгадати ту загадку, то еї відгадає. Я тобі покажу, що ще впадеш менї до ніг — абись знав, менї до ніг! Будеш ще мене просити, щоби я тобі простила ту кривду, яку ти менї заподіяв. Але навіть і тогди буде нас розділяти на віки та пропасть, яку ти викопав. Колись буду могла тобі простити Даниле; але мого довіря не будеш вже нїколи мати. Иди собі!

З приказуючою міною показала она на двері. В цїлій еї особі і в еї голосї пробивала ся якась спокійна повага, котра мимоволї зробила враженє на еї обвинителя.

Він уклонив ся і не відзиваючись вже більше анї словом, покинув женщину, що так довгий час була божищем его серця.

Він вийшов від неї тяжко пригноблений, прибитий такою гризотою, що й сплакати не міг.

— Скінчена акторка — думав собі; — аж до послїдної хвилї вірна своєї політики. Скінчив ся мій сон, я пробудив ся до пустого, невеселого житя. Видко, якась дивна судьба вчепила ся ґрафа Освальда Еверстронґа і дїдичів его богатства. Він погиб зі зломаним серцем через фальшивість женщини, мій брат Ляйенель пожертвував свою прихильність вираханій кокеті Лідиї Ґреґим, що готова була в кілька недїль по его смерти принята якогось другого любовника, а наконець якась авантурниця без серця ввела і на мене невисказане горе....

Данило Дарґун постановив був зараз на другий день рано виїхати з Льондону. Вернув до свого помешканя і лагодив ся виїхати на другий день на континент. Але коли прийшов той день, він змінив свій намір. Єго не кортїло зміняти місця; він чув то, що то не верне

В слід за сим стоїмо, мої панове, перед твердою задачиою, або виконати справедливість, або удержати стару неправду; перед миром, або дальшою борбою; перед уздоровленем нашої держави, або повільним еї завмиранем.

Думаю однакож, що ми вже ситі народних борб, та що всї ми може затужили за тревким і здоровим, национальним миром. Тількож де суть средства до того? Може хто схоче думати, що заява теперішного правительства їх подає? Я не хочу остро судити сю заяву, а інакше еї розумію, як тут сказано з ріжних сторін. Заява теперішного правительства мала на оці лише найблизшу ціль, именно: промостити спокій в тім парляменті борби. Мабуть не оскорблю я правительства, коли скажу, що далеко вперед не дивило ся. Дещо зроблено, а дещо сказано в тій заяві, именно те, що виставало, щоби парлямент на ново рушити з місця. В тім напрямі можна би вже пожелати правительству малого успіху. Але се правительство не вложило в свою проґраму поладнаня национального питаня в цілій Австриї. (Так є!) Чогож сталось так?

Сталось так, бо ся справа есть нашою справою. Ся задача есть задачою австрийских сторонництв сеї високої Палати — австрийских в повнім значіню слова — сторонництв, що честно і сьвідомо змагають не лише до уздоровленя парляменту, але і до уздоровленя всеї держави. (Браво! — браво!)

Я думаю, що така робота для добра держави не прийде ся тяжко сим сторонництвам. Людскість, яко така, переборола і перетревала вже тяжші борби від національної. Досить загадати великі релігійні борби середних віків і нових. Море крови потекло, мечем і огнем нищено одновірцїв, устроювано формальні екстирпацийні походи против них, аж поки під знаменем вольности совісти, релігійної терпимости, релігійної рівноправности і — що найважнїйше — під знаменем правної опіки, яку держава подала всякому віроісповіданю заволодів релігійний мир.

Мої панове! Таке поступоване держави супротив релігійних борб могло би послужити за анальоґон до поладнаня національних борб. Подайте панове — а ви управнені до того побіч правительства, яко конституцийні заступники австрийских народів — поодиноким народам, на національнім поли, право рішати о собі самих, означіть точно хиткий національний стан посїданя на справедливих підставах, виключіть неуправнені національні забаганки до експанзиї так званих більше вартних народів; вирівнайте інтереси держави з інтересами поодиноких народів в льояльний спосіб, а можете бути певні, що по приміненю сих справедливих средств загостить до нас національний мир і его блажені наслідки.

Ми противимо ся всякій односторонній розвязці національного питаня в Австриї і длятого стоїмо твердо при проґрамі правиці, при тій проґрамі, що змагає перевести національну рівноправність всїх австрийских народів рівночасно — на основі правосильних, основних, державних законів. (Гучні оплески).

Наша проґрама, не чванюсь, є австрийскою проґрамою. (Так є!) від котрої нам не вільно відступити. Я скінчив. (Оплески. Бесїдникови ґратулюють).

Новинки.

Львів дня 2 го падолиста 1899.

— Загальні збори членів „Товариства сьв. Петра для запомоги убогих руских церквей“. Рішенем з дня 13. жовтня 1899, ч. 8774, оголошеним в XVII. ч. Архіеп. Відом. з с. р., скликує М. Ординарият загальні збори членів „Товариства сьв. Петра для запомоги убогих руских церквей“ на день 7. н. ст. грудня с. р. з такою програмою: По відправленю сьв. Лїтурґії в церкві духовної семинариї в Львові, о годинї 8 з рана, наступить о годині 2, а евентуально о годині 3 по полудни в тій-же семинариї: 1) отворене зборів і вибір президиї на час зборів; 2) справоздане секретаря і касиера; 3) вибір комісиї ревізийної з трех; 4) зміна статутів; 5) вибір предсїдателя і виділу; 6) внесене уступаючого виділу а евентуально і внесеня членів. М. Ординарият виражає при тім желане, щоби в виду важности справи і конечности зміни статутів, до котрої вимагає ся присутности 2/3 членів, явили ся на зборах всї члени.

— Про пок. дра Васия Воляна пишуть часописи: Др. Васил Волян (посол до ради державної, директор краевого шпиталя в Чернївцях, професор черновецкого унїверситету, властитель кількох австрийских і заграничних ордерів) родив ся 1832 р. в Ниновичах (коло Ярослава в Галичинї). Ґімназию скінчив в Перемишли і в 1849 р. вступив на виділ медичний в унїверситет віденьский, де 1856 р. здобув степень доктора медицини. Кариеру свою завдячував бл. п. владикам Куземскому і Яхимовичеви, котрі ложили на его образованє. Від 1857 р. був міским і купелевим лїкарем в Бардиеві на Угорскій Руси. В 1866 р. став управителем міского шпиталя в Чернївцях, а коли той шпиталь перемінив ся на краевий, став др. Волян его директором (1886 р.) По основаню черновецкого унїверситету (1875 р.) іменовано его професором судової медицини. Був також членом ради міскої і краєвим санїтарним радником. За свої заслуги дістав австрийский рицарский ордер Франц-Йосифа, а мав також ордери російский Станислава, румуньский і папский. В 1890 р. вибраний в-перше до буковиньского сойму, був заступником маршалка краевого. Від слїдуючого (1891) року був послом до ради державної.

† Ісидор Лучаківский, пенсионований судовий радник, упокоїв ся д. 29 жовтня у Вижници на Буковинї по довгій і тяжкій недузї, в 58 роцї житя. Покійний був одним з найревнійших борцїв за україньско руські ідеали. Був членом черновецкого „Народного Дому“ і всїх инших укр.-руских товариств в Чернївцях.

— Дирекция „Краєвого Союза кредитового“ стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, запрошує отсим до приступленя в члени стоваришеня. Членами „Краевого Союза кредитового можуть бути особи фізичні, як також товариства, громади і братства церковні. *Один уділ членьский 25 зр.* Кождий член може мати більше уділів. При складаню першого уділу належить зложити *вписове на резервовий фонд в квотї 1 зр.* — „Краевий Союз кредитовий“ *приймає вкладки ощадности* в довільній висотї і опроцентовує їх $4^{1}/_{2}\%$ та уділяє кредиту руским товариствам кредитовим на $5^{1}/_{2}\%$. Инші особи можуть користати з кредиту в „Краевім Союзї кредитовім“ на 7%. Льокаль „Краевого Союза кредитового“ у Львові: Ринок ч. 10 І. поверх (дім „Просьвіти“). Години урядові: від 11 перед полуднем до 1 по полудни кождого дня окрім неділь і руских сьвят. *Дирекция.*

ему спокою духа. Куди би й не повернув ся, гіркі згадки з минувших місяцїв преці его не покинуть. Рішив ся длятого лишити ся в Льондонї. Хто не хоче сходити ся з людьми, для того нема лїпшої самоти як помешканє в самім осередку великого міста, де панує великий рух. Отже він постановив собі остати ся і слїдити дальше за способом житя Павлини.

Що она буде тепер робити, коли скінчила ся еї театральна штука, коли гранє комедиї не могло вже їй нічого помочи? Чи верне до давних своїх звичаїв — чи отворить свої сальони для аристократичних картярів і утопить свою утомлену, виновату душу в шаленім дурі при столї до граня?

Чи ґраф Реджінальд Еверстронґ займе може знову своє давне становище в еї домі — чи стане знов еї приятелем і буде ласити ся коло неї? Она удавала, що ніби погорджає ним. Але то мабуть лиш частина того величезного обманьства, котрого жертвою став ся і він, Данило Дарґун.

То були питаня, які ставив собі той самотний, в своїм нутрі зранений чоловік тої ночи, коли сидів сам один при столї важко задуманий.

Ох! Як же щиро мусїв він любити ту женщину, коли згадка еї вини затроювала ему его житє! Як же безконечно радо займав ся він в души все ще нею! — як же дуже кортїло его вникнути в тайни еї житя!

ГЛАВА ДВАЙЦЯТА.

Вибила твоя послїдна година.

— Що там, Іванно? — спитала ґрафиня Еверстронґ трохи нетерпеливо свою покоєву, коли тота запукавши до дверий сальону при улици Персі перебила еї розмову з детективом і увийшла до комнати.

— Хтось хоче поговорити з паном Андреєм і чекає та не хоче відійти.

— Так, — сказав пан Леркспур — то дуже дивна річ; не знаю, чого би хтось присилав когось до мене в сїй хвили. Сказавши то він встав. — Треба все-таки поговорити з тим чоловіком. Де він?

— В присїнку — відповіла Іванна.

Але ґрафиня Еверстронґ не хотїла пустити пана Леркспура. — Прошу Вас дуже, не відходіть — сказала она — хиба що то розходило би ся о сю справу, або що то вість про мою дитину. То могло би позбавити мене Вашого часу і уваги; не забувайте, що лиш я маю право до Вашої услуги.

— Також я того зовсїм не забуваю, міледі — сказав пан Леркспур; — а то як-раз насуває менї всякі гадки. Єсть лиш один чоловік, котрий знає, де я обертаю ся і як я тепер називаю ся; але він знає, що я не приняв би тепер нїчого, доки аж отсе не валагоджу, і що то було би надармо посилати когось по мене; хиба що розходить ся о щось такого, що стоїть в якійсь звязи з сею справою.

Тепер вже ґрафиня Еверстронґ наставала на то, щоби пан Леркспур поговорив з незнакомим, так, як перед тим тому противила ся. — Будьте ласкаві, ідіть зараз до него — сказала она — не тратьте анї хвилї часу.

Пан Леркспур вийшов з комнати, а ґрафиня Еверстронґ відправивши Іванну Пейленд чекала нетерпеливо, коли він верне. За пів години з'явив ся пан Леркспур знову. На его лици видко було дійстно слабі ознаки якогось зворушеня, а его ніс як дзюб таки аж ніби змінив свою барву. За ним увийшов якийсь чоловік високого росту, плечистий, випростуваний як сьвічка а по его ході і цїлій поставі видко було, що то якийсь мореплавець. Коли ґрафиня Еверстронґ здивована видивила ся на того пана, сказав пан Леркспур:

— Я звичайно не конче фаталїст; але отсе могло би таки дійстно зробити чоловіка фаталїстом. Міледі, се капітан Юрий Джернем!

— — — — — — — — — — — — —

Поволи і лїниво минав час Розамундї Джернемовій. Тета еї мужа, що дуже була полюбила молоду жіночку і не виноватила еї зовсїм за то відчуженє, яке настало було межи молодими супругами, не могла еї потїшити, хоч і як щиро о то старала ся. Она ходила бувало цїлими годинами засумована по самотнім побережу даючи волю своєму смуткови та роздумуючи лиш над одинокою її дорогою тайною. Розамунда в послїдних часах так була змінила ся на лици, що Зузанна Джернем таки вже на добре стала о ню побоювати ся. Красна сьвіжість еї лиця була щезла і она виглядала збідована та змучена; кождому хто еї видів, мусїло прийти зараз на гадку, що она чогось потайком гризе ся. Пані Джернем, хоч то була особа тиха, що пильнувала лиш свого, мала все-таки свої „кумоньки“ і одній з них звірила ся зі своєю журбою про свою своячку. Тою приятелькою була якась пані Міллер, особа поважана, котра однакож що до суспільного становища мала менше значінє як пані Джернем. Она була вдовицею і мешкала в маленькій хатчині над заливом Аллянбай. Она не держала собі служниці, але еї малесеньке помешканє було все-таки взірцем опрятности. Була то жінка спокійного, зовсїм не згризливого темпераменту. Був загальний здогад, що чоловік пані Міллерової був мореплавцем, котрий утонув ся на богато лїт перед тим, заким она осїла в Аллянбай. Свояків або знакомих з давнїйших часів она в сїй тихій закутині не мала; а колиб еї суспільне становище було висше, як то, яке собі мусимо погадати, то она була би жила спокійно в своїй самотї. Сусїдки жили в дружбі з нею і длятого еї житє не було анї

— **Убийство.** Дня 6-го вересня с. р. найдено в лісі коло Глинян 9-літну дівчину Анну Млинок задушену і страшно покалічену. Мимо всяких заходів не можна було убийника викрити. Аж жандармови Основи і Невечерілови з глиняньского постерунку удало ся дня 25 с. м. зловити убийника в особі Гринька Савчука з Борткова, повіта золочівского і відставити до суду повітового в Глинянах. Гринько Савчук признав ся, що убив дівчину.

— **Труп в пацї, або послїдне бажане жінки.** З Триесту доносять про таку історию: В пристани, де станув надпливший з Александриї пароход товариства Льойд, явив ся онодї якийсь пан і спитав, чи з корабля не винесено якого трупа. Єму сказали, що нї. То запитане звернуло увагу полїцийного урядника Вальтера і він став оглядати всї паки та скринї, винесені з корабля, і знайшов між ними одну на два метри довгу, на котрій було написано великими буквами: „Стій! Не перевертати!“ В порозуміню з властями санїтарними отворено ту паку і показало ся, що в нїй було тїло молодої, дуже красної женщини в пишнїй тоалєтї, уложене посеред цьвітів і вкрите угорскою хоругвою. Коло тїла знайдено картку, на котрій було написано, що тїло мусить бути конче дальше перевезене на кошт угорского правительства, котрому пан Ґаспарек з Манїлї, на Филипиньских островах, верне всї кошти. Показало ся наконець, що то було тїло жени пана Ґаспарека, котрий в той спосіб сповнив послїдне бажане своєї жінки, щоби єї тїло було похоронене в рідній земли.

— **Довго їхала** кореспонденцийна карта з Відня до Праги. Виходячій в Празї ґазетї Bohemia предложив один предплатник кореспонденцийну карту, котра як то видко з почтового стемпля на нїй, була надана у Відни дня 24-го лютого 1885 р. о 5-ій год. по полудни і аж ось сими днями насцїла до Праги, бо на нїй вибито почтовий стемпель: Прага 24 жовтня 1899.

— **Що стало ся з Андре'ем?** Питане се ще зовсїм не рішене, яким способом згинув Андре і его товариші, що хотїли бальоном долетїти до бігуна. Могло би остаточно і так бути, що їх виправа їм удала ся, або що бодай в части удала ся і они залетїли може трохи дальше як заїхав був на своїм „Фрамі“ Нансен, але вертаючи або заморзли, або згинули з голоду, або стали ся жертвою диких зьвірів — білого медведя — або остаточно і жертвою людий — ескімосів на далекій півночи. Отже в Анґлії розійшла ся тепер така чутка: Контрадмірал Чемпіон дістав лист від свого сестрінка Альстона, котрий від пяти лїт займає посаду у форті Черчіль, положенім на найдальшій півночи, місци торговельнім Гудзонсбайскої Спілки, а котрий знає дуже добре мову Ескімосів. В тім листї сказано: Буде то для тебе несподїванка, коли довідаєш ся від мене дещо о судьбі виправи бальоном на північ. З початком весни прийшов до мене ескімо, син „старого Дональда“ з кількома другими. Купивши, що їм було потреба, пішли, а Дональдів син лишив ся і розповів менї, що послїдного лїта убито на далекій півночи двох людий, а він здогадує ся, що тоті люди з бальона. Пізнїйше прийшли два другі ескімоси, Стеклї та его брат, і принесли вість, з котрої виходить майже на певно, що виправі Андре'го на північ стало ся якесь нещасте. Стоклї'го брат був послїдного лїта на польованю на піжмовців і там стрітив ся з чотирома (?) білими, що також полювали на піжмовців. Громадка ескімосів, що під той час підійшла була близько до білих, не виділа зьвірят і гадала, що то білі на ню стріляють. Ескімоси добули тогди стріли і луки та стрілили до білих і двох убили. Два другі пустились втїкати і ескімоси гнали ся за ними. Що з ними стало ся не знати. Брат Стоклї'го видів тих обох убитих білих, як лежали на земли. Один з них був чоловіком середного віку, малий, присадкуватий, а другий ще молодий мужчина. Старший мав на собі одїж з овечої вовни а молодший із сукна. Ескімоси кликали Стоклї'го брата, щоби він ішов з ними, бо они знайшли дальше на півночи щось великого круглого, повного тютюну, одежи і муниції. Але він не хотїв іти. На доказ, що він був так далеко, як каже, приніс він з собою кусник з такої кожи, в яку убирають ся Ескімоси на далекій півночи.

Господарство, промисл і торговля.

Оповіщене.

Обмеженя в приниманю, заладованю і виладованю товарів.

По причинї надзвичайно сильного руху товарового вводить ся, на підставі розпорядженя ц. к. міністерства зелїзниць, з дня 31-ого жовтня с. р. ч. 50064, з днем 1 падолиста с. р. обмеженя заподані в §. 55, уст. 1 і 2 і в §. 69 уст. 7 реґуляміну руху, на всїх в Галичинї і Буковинї лежачих шляхах ц. к. австр. зелїзниць держ. як і на всїх шляхах зелїзниць приватних, на котрих ц. к. зелїзниця держ. провадить рух, а именно:

Посилки і товари буде ся принимати лиш тодї, наколи надавець виразно осьвідчить, що наданий товар може бути зложений на разї на склад аж до можливої висилки.

Товари буде ся принимати лиш о стілько, о скілько поміститись зможуть в складах зелїзничих.

Час заладованя і виладованя обмежає ся для товарів, котрі самі сторони мають заладувати і виладувати, до 6 годин денних.

Години денні числить ся від 8 рано до 6 вечером. Наколи би в повисшім речинци згаданих товарів не заладовано, або не виладовано, учинить се заряд зелїзничий на кошт інтересованих сторін.

Львів, дня 31 жовтня 1899.

Ц. к. Дирекция зелїзниць державних.

Курс львівский.

Дня 31-ого жовтня 1899.	пла-тять	жа-дають
I. Акциї за штуку	зр. кр.	зр. кр.
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	360·—	370·—
Банку кред. гал. по 200 зр. . .	—·—	—·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	282·—	285·—
Акциї гарбарні Ряшів	—·—	180·—
Акциї фабр. Лкипиньского в Сяноку.	248·—	253·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	94·—	94·70
Банку гіпот. 5% преміов.	109·50	110·20
Банку гіпот. 4½%	98·—	98·70
4½% листи застав. Банку краєв.	99·—	99·70
4% листи застав. Банку краєв. .	96·—	96·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	95·50	96·20
„ „ 4% льос. в 41 літ.	95·50	96.20
„ „ 4% льос. в 56 літ.	92·10	92·80
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	95·50	96·20
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	—·—	102·—
„ „ „ „ 4½%	100·—	100·70
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	95·—	95·70
Позичка краєв. з 1873 по 6%	103·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	94·30	95·—
„ м. Львова 4% по 200 кор.	92·30	93·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	27·30	28·70
Міста Станиславова	56·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	19·70	20·—
Угорскі черв. хреста	10·—	10·50
Італ. черв. хреста	11·—	12·—
Архікн. Рудольфа	26·—	28·—
Базиліка	6·40	7·—
Joszif	3·70	4·40
Сербскі табакові	4·25	5·25
V. Монети.		
Дукат цїсарский	5·67	5·77
Рубель паперовий	1·27	1·28
100 марок німецких	58·75	59·15
Доляр америк.	2·40	2·50

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 2 падолиста. Парлямент буде радити також в часї делеґаций. Квотові депутациї зберуть ся дня 4 падолиста.

Берлин 2 падолиста. До стрічи царя Николая з цїсарем Вільгельмом прийде мабуть в суботу дня 4 с. м. в Потсдамі. Стріча потреває ледве годину.

Париж 2 падолиста. Парлямент збере ся знов дня 14 падолиста.

Льондон 3 падолиста. Вчера відбула ся нарада кабінету над положенєм супротив війни в полудневій Африцї. Ухвалено вислати значнїйшу підмогу. Війска відпливають сими днями.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

сумне анї самотне. Панї Джернем пізнала була в короткім часї відносини єї житя і межи ними завели ся дружнї зносини, при чім панї Міллер уважала собі то за честь, що панї Джернем з нею приставала.

Одного дня зайшла панї Джернем до неї, щоби їй зробити якусь малу сусїдску прислугу і над своє сподїване не застала єї саму як звичайно, лиш з якимсь чоловіком, з котрим як-раз она пращала ся, а котрому то зовсїм не було на руку, що панї Джернем там зявила ся. Панї Джернем хотїла зараз вертати ся і обіцювала ся зайти иншим разом, але той чоловік, котрий не чув як она називає ся, відозвав ся воркотливо:

— Не треба, панї, не треба; я вже іду. Бувай здорова Поллї. А не забудь, що маєш робити.—Відтак обернув ся від дверий і за кілька минут вже его не було видко.

Панї Міллер стала трохи заклопотана, а відтак відозвала ся до своєї приятельки:

— Сідайте, панї. То мій брат; одна душа, яку ще маю на сьвітї. — При тім зітхнула панї Міллер і так якось подивила ся, як би то мало якесь, не знати, яке значінє для неї, що она має того брата.

— А він тут довго був? — спитала панї Джернем.

— Нї, панї; прийшов лише що вчера вечером. Прийшов сюди, щоби віддати менї на вихованє дитину; от, і немалий клопіт для мене!

— Дитину! — сказала панї Джернем — чию дитину?

— Того не можу Вам сказати, панї; він менї того не сказав. То сирота, казав він; єї тато був мабуть якимсь морепланцем. А я маю єї через цїлий рік держати у себе і за то дістану трийцять фунтів — красні грошї нема що казати; але він і знає, що я буду добре глядати дитину, але бо то й любеньке голубятко, як рідко. Маленька дївчинка, що й не уміє добре говорити та каже, о скілько єї можу зрозуміти, що називає ся „Ґерті“.

По тім запросила панї Міллер панюо Джернем до своєї малої спальнї та показала їй на простій, але чистенькій постели, вкриту білим покривальцем дївчину в Рейнгему, що спала твердим сном дитини.

— Я гадаю, що то буде дитина якогось давного товариша корабельного мого брата, котрий пізнїйше дійшов до висшої ранґи — сказала панї Міллер, — бо она кликала якогось капітана і дуже плакала та все напирала ся до капітана, коли я єї клала спати.

Відтак вернули обі до малої сьвітлички і там розмавляли широко о тій дитинї, о тім, що панї Міллер треба буде тепер приймити собі яку „дївчину“, та о Розамундї Джернем.

Розамунда тїшила ся дуже тою дитиною, що була у панї Міллерової на вихованю. Она дуже займала ся тою малою; що дня сиділа по кілька днів з нею, чи то у панї Міллерової, чи у себе дома. Була то дуже любенька і красна дитина, а коли она, звичайно як дитина, почала опаматувати ся зі страху, і з того, що нараз побачила ся межи чужими людьми, то була таки щасливою в своїй новій домівцї. За молоденька, щоби зміркувати і оцінити зміну долї та жалувати того, добре кормлена і доглядана дуже нїжно і щиро, чула ся она зовсїм веселою. Розамунда під впливом усьміхі і щебетаня малої, почала якось з більшою надією дивити ся на сьвіт. Час чей мусить минути — думала она собі; — чоловік єї мусить вернути, а незадовго буде дома такий самий ангелик як отсей, а з ним настане мир і щасте в єї домівцї.

(Дальше буде).

І Н С Е Р А Т И.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).